

„Štajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krone, za pol in četrta leta razmeroma; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računani naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 42.

V Ptuj v nedeljo dne 18. oktobra 1908.

IX. letnik.

Naš koledar.

Naznanili smo že cenjenim prijateljem in somišljenikom, da izide in letos naš

„Štajerčev kmetijski koledar“.

Glede vsebine bode čisto gotovo lanskega že prekosil. Najboljši gospodarji na spodnjem Štajerskem in Koroškem so nam že obljubili, da bodejo sodelovali. Priobčili bodemo torej v letošnjem koledarju gospodarske članke prve vrste. Vsakdo bode imel lep dobiček od teh člankov. Kajti danes smo pač vsi v tem na jasnem, da mora in kmet čimveč znati. Edino z znanjem si zamore kmet zboljšati svojo bodočnost. Poleg gospodarskih prinesli bodemo v koledarju i druge zanimive, večidel statistične članke. Tako hočemo kmetu in sploh delavnemu ljudstvu pokazati, kako stoji razmera po svetu, kakšni napredek je povsod opazovati, kako se ravno najnovejša sloja najbolj izkorišča. Za zimske večere bodemo prinesli celo vrsto lepih povesti, ki bodejo podale zanimive slike iz ljudskega življenja. Nadalje omenimo, da bode obsegal koledar popolni kalendarij, nadalje seznamek vseh sejmov na Štajerskem in Koroškem ter v sosednih važnih deželah, noticne listke in poštni ter brzojavni tarif. Preskrbeli smo tudi, da bode koledar lepo okrašen z mnogimi slikami. Vse to bode prinašal naš „kmetijski koledar“. Visokost cene ne bode občutno presegla lanske. Velikost pa bode prekosila lanko in ravno tako bode vsebina še večja ter izbornejša. Upamo torej, da se bode nahajal v vsaki napredni kmetijski, obrtniški ali delavski hiši

naš koledar.

Teh par vinarjev lahko vsakdo plača! Zato pa dobi tudi dobro čtivo, ki služi njemu in njegovi družini.

Slaba gospodinja — poguba hiše.

Kmet Janez je povabil zopet enkrat sosede k sebi v hišo, da bi se z njimi pošteno pogovoril.

„Bil sem dalj časa bolan“, je rekel, potem ko so se bili sosede zbrali krog njega, „in nisem mogel iz hiše, zato pa ne vem, kaj se je godilo ta čas v naši vasi. Še le pred par dnevi sem prvič zapustil hišo. Udeležil sem se tudi jaz dražbe Lisjakovega premoženja, kjer sem si vse ogledal, a še danes ne razumem, na kak način je ta mož obubožal. Sile ravno ni bilo zato, kajti poročil je premožno kmečko dekle, a poleg vsega je podedoval tudi sam lepo premoženje.“

„Seveda, nesreča ga je vedno zasledovala, kakor marsiktere izmed nas“, odgovori mu Jožko. „Kaj storiš, če sledi nezgoda za nezgodo in se nesreča tako rekoč vgnezdí pod streho?“

„Ubogi Lisjak je svoje nesreče sam kriv“, pripomni napredni Janez. „Marsikaj bi bilo lahko drugače, ako bi on pravilno postopal.“

„No toraj, kdo je potem takega vsega kriv? Saj Lisjak ni ves teden izdal za pijačo 20 vinarjev. Igral

Prosimo tedaj vse naše somišljenike ter prijatelje, da se čimpreje naročijo na

„Štajerčev kmetijski koledar“.

Pošiljal se bode ali proti naprej-plačilu ali pa po poštmem povzetju.

Obenem opozarjamo naše trgovce in obrtnike na važnost

inzeratov

v našem koledarju. Inzerati se prav po ceni računajo in kdor je lanko leto inzeriral, ta bode gotovo to tudi letos storil.

Vsi na delo

tedaj za naš kmetijski napredni koledar.

Ne igrajte se z ognjem!

Zadnji tedni so javni dokazali vso brezvestnost prvaške politike. Leto sem, odkar so razmere porodile prepotrebne „Štajerca“ in z njim mogočno napredno gibanje, smo trdili in dokazovali, da prvaška politika ni drugega nego osebna reklama posameznih ljudi, ki hočejo z narodnjaško frazo prikriti svojo onemoglost, svojo sebičnost in otročje svoje panslavistične sanje. Dokazovali in dokazali smo, da se gre nekaterim prvaškim doktorjem edino za večje svote denarja, ki jih zamorejo na „narodni podlagi“ izsesati iz vernega ljudstva. Povedali in razjasnili smo, na kako brezvestni način so prodajali in še prodajajo gotovi „narodni“ trgovci svoje slabo blago za drag denar. Pokazali smo ljudstvu, kako gotovi prvaški občinski predstojniki naravnost mislijo, da smejo z denarji občine razpolagati kakor s svojim premoženjem. Pokazali smo, kako so postali gotovi prvaški okrajni odborniki in načelniki samo zato, da so svoj les in druge svoje pridinke okraju po nečuvanih cenah prodajali. In razjasnili smo že opetovano, kako lahkomišno delujejo prva-

ške posojilnice in sploh prvaški denarni zavodi z naloženim tujim denarjem, kako se zahteva od slovenskega kmeta, da bi le iz navdušenja od rdečo-plavo-bele zastave plačeval višje procente za izposojeni denar.

Vse to in še mnogo več smo dokazovali in dokazali, pa ne le s praznimi besedami, temveč s slučajji, ki se dajo pred vsakim sodiščem potom zapriseženih prič dokazati. In grozilo so nam s tožbami, — župani v Turškem vrhu, sv. Lovrencu, Mezgovcu, blagajnik Karba v Ljubomeru, posojilničarji v Šoštanj, Ražun in Kobentar v Sv. Jakobu v Rožni dolini, — vsi z eno besedo so se repencili in grozili in pretili, — ali kar smo pričakovali in zahtevali, to se ni zgodilo: tožili nas niso! Zato ponavljamo danes iz novega: vsa prvaška politika ni drugega nego lov posameznikov za dobičkom, torej izraz najnavadnejše osebne sebičnosti.

V tem boju je prvaška politika v svojo slavo dobro došla. Boj kot, laž, običevanje, zavijanje, nasilstvo, poteno in kamenje, nož in revolver, — vse je dobro, z vsakim sredstvom hočejo napraviti neko umetno razbijanje, hočejo ljudstvo nahujskati, da bi se dvignilo in sebe ter svojo deco v nesrečo spravilo.

Mi vprašamo: zakaj se prvaški voditelji sami ne upajo v boj? Zakaj niso šli ljubljanski župan Hribar, znani „Žane iz Iblane“ in njegovi mameluki na cesto, ko je vojaštvo streljalo? Takrat bi lahko ohladili vročo svojo kri, takrat bi lahko dokazali, da hočejo kaj žrtvovati za svoje „jugoslovanske sanje“. Ali ostali so raje doma za pejo, — na cesto pa so nahujskali poulično mladino, ki še ne ve, kaj dela, ki ne ve ceniti življenja, ki ne pozna resnice, ki veruje vsaki laži in se uda vsakemu hujskanju. To je tista hinvavščina, ki označuje najboljše prvaštvo. Na ulico v boj z vojaki hujskajo nerazsodne ljudi, sami pa sedijo pri pečinih piškah doma, kadar teče kri nedolžne, za-

tudi ni in celo pri tobaku je štedil. Kje tiči torej uzrok, da je šlo njegovo premoženje na boben?

„In vendar je prišlo do tega“, pripomni Janez. „Četudi Lisjak sam na sebi ni bil lahkomišljen patron, vendar je imel tak pogrešek, kakoršnega ima pijanec, bil je namreč mlačen in se ni briga za red pri hiši. Njegova žena je bila nemarna, da ji ni bilo para; snedla mu je premoženje brez ust. Vse bi bilo lahko drugače, ko bi ji bil mož gledal nekoliko več na prste. Može, če bi vaše žene tako uganjale, obubožati bi morali tudi vi eden po enem. Da, žena, ki ne zna gospodinjiti, je možu in premoženju v pogubo. Saj poznate pregovor ki pravi: Skrbna gospodinja hiši tri vogle podpira.“

„Ti si jo bolje poznal nego mi, zato bodeš vedel, kaj ga je spravilo na beraško palico“, zakličejo nekteri. „Poznamo te, da bi kaj takega ne govorili, bo ti ne bilo resnino. Povej nam kaj več o nji. Gotovo bi nam to znalo koristiti, četudi hvala Bogu, nimamo takih slabih gospodinj.“

„No če vas ravno zanima, pa naj bo“, odgovori Janez. „Povem vam pa uže naprej, da dobrega gotovo ne boste slišali. Le pazno me poslušajte! Kakor veste, je pred kakimi desetimi leti Lisjak poročil Gašperjevo Cilko, najlepše in najpremožnejše dekle izmed vseh, kar jih je bilo v bližnji vasi. Na njegovo svatbo sem bil po-

va bljen tudi jaz, ker smo bili dobri prijatelji. Svatba je bila res nekaj izrednega; na mizah je bilo toliko jedi in pijače, da so se mize šibile. „Lisjaku je padla sekira v med“, je rekel takrat vsakdo. Jaz pa sem sam pri sebi mislil: Nikar mu ne zavidajte te njegove sreče, kdo ve kaj še lahko pride. Takrat so bile vse sobe lepo pobeljene in vse se je tako svetilo in bliščalo, da bi se človek kakor v zrcalu v njem ogledal. Vračaje se domov sem že slišal, da ni za Lisjaka sreča tako velika. Govorilo se je, da je bila mlada gospodinja že kot dekle nemarna in da je jezilo to njene stariše. Na svatovski seveda nisem nič kaj takega opazil, ker je bila tako nalipšana, kakor bi jo iz škafje vzeli, ali pred dvema letoma, ko sem bil v sosednji vasi pri njih v obisk, sem se na svoje oči prepiral, da so ljudje resnico govorili. Moj Bog, kaj sem tam vse videl!“

„Kar povej Janez, kar povej“, hiti radovedni Kleščar.

„Ko bi vam hotel vse natanko povedati, bi trajalo predolgo“, odgovori Janez. „Ko sem stopil v sobo, zdelo se mi je, da sem prišel v ciganski tabor. Bilo je tu notri kakor v svinjaku, a Cilkina prej polna in rudeča lica so bila upadla in rumena. Kar obstal sem, rekel pa nisem ničesar. Ogledoval sem se na desno in levo in občudoval to moderno gospodinjstvo.“

slepljene množice. Je stara pesem to! Sami pošiljajo prvaki svojo deco v nemške šole in zavode, ljudstvu pa to hranijo. Sami delajo najlepše kupčije za Nemci, ljudstvu pa tulijo „Svoji k svojim“.

„Zwei Seelen wohnen, ach, in meiner Brust!“ Dve duši živijo v prvaškem trupu, — ena za lastni dobiček, druga pa za tisto nerazvodno množico, ki se da preplašiti s klici „živjo“ in „nazdar“... Hvala Bogu, da je večji del ljudstva že toliko izobražen in razsoden, da ne čuje več na te pesmi ni te klice. Kajti drugače bi gnali prvaki svoje ovčice naravnost do upora proti Avstriji in cesarju.

Napadi v okolici mest in trgov se godijo; to je enkrat gotovo. Vemo sicer tanko, da teh napadov v splošnem niso krivi kmetje sami. Naš kmet ima preveč skrbi in trpljenja, da bi se brigal za take narodnjaško pripravljene zadeve. Kmet prva skrb je, da si svoje gospodarstvo ohrani, da njegovo posestvo ne bode nazadovalo temveč napredovalo, da bode svoji deci pridelal dovolj kruha in ji tudi še kaj po smrti zapustil. Kmet je bil poleg tega večji del vojak; on ve vsled tega, kaj in kakšna je Avstrija in on ne more sovražiti tiste Nemce, katerih kri teče tudi v žilah sivolasnega našega cesarja. Kmet sam se čuti za Štajerca in za Avstrijano in ne mara drugega slušati. Odrašen in prileten posestnik se tudi ne bode dal nahujskati v pretepe in napade, ko vendar ve, da mu bodejo ti le škodovali... Pač pa je nekaj smrkvcev, navadnih fantalinov, ki so še mokri za ušesi in bi morali poginiti, ko bi jim mamica ne dala kruha, — in ti mlečozo- bneži mečejo kamenje na ljudstvo ter izvršujejo napade.

Zakaj vse to, zakaj to razburjenje? In proti čemu se gre? Na eni strani vpijejo, da se gre proti „nemčurjem“, ki hočejo menda kar čez noč napraviti iz slovenskih kmetov čistokrvne Nemce. Na drugi strani zopet čujemo lažljivo pesem, da so naprednjaki sami „brezverci“, ki so se od katoliške cerkve odstopili... Mi pa pravimo: dokazov sem! Na prazne besede ne gremo! Dokazite nam, da smo „pomenčevalci“ in „sovražniki Slovencev“ ter „božni bogotajci“. Dokler tega ne dokazete, ste najnavadnejša lažniki!

Proti čemu se gre? No, proti Nemcem in naprednjakom v mestih in trgih. Proti g. Ornigu in trgovcem, proti našemu uredniku, sploh proti vsem, kar je naprednega. Mi pa pravimo in kdor pozna razmere, mora priznati, da je to gola resnica: vse, kar se je zgodilo dobrega in koristnega za slovensko ljudstvo na spodnjem Štajerskem in Koroškem, vse to je šlo skozi nemške roke, vse to so Nemci in naprednjaki storili.

Naprednjaki so napravili nemške šole, ki jih ljudstvo želi in potrebuje, oni so seznanili kmete z racionalnim gospodarstvom, oni so kmetu oči odpirali in ga poučevali, kako bode napredoval, oni so napravili velike, za kmete velpotrebne sejme, oni so kmetu denarno po-

magali, oni so mu odkupovali njegove pridelke in privabili še drugih kupcev, tako da lahko rečemo: brez naprednjakov in Nemcev je vsak nadaljni gospodarski obstoj na spodnjem Štajerskem in Koroškem nemogoč... Omenimo le velikansko delo, ki ga je v kratkem času izvršil le župan Ornig. Sam knezoškof lavantinski dr. Miha Napotnik je pri otvoritvi nove Okičeve ceste v Halozah živo naglašal zasluge Ornigove in se mu javno pred množico ljudstva za njegovo delo zahvalil. Sploh pa se ozrite, prvaki lažniki, na Ornigovo življenje! Ali je ta mož „brezverec“, ki je — da omenimo le en slučaj — daroval 1000 goldinarjev samo za eno cerkveno okno? Kdo podpira šolsko mladino na deželi s tisočaki denarja? Meščani, nemški meščani in med njimi v prvi vrsti župan Ornig. Kaj pa prvaki? Kadar že kaj žrtvujejo, vržejo denar v žakelj prvakiških celjskih doktorjev, ki ga porabijo edino v namene širjenja gonje. Pred nekaj časa se je vršila v sv. Barbari v Halozah veselica v prid šolski mladini. Ptujčani to pot zaradi brezvestne prvaške gonje niso prišli. Le vprašajte prireditelje, koliko škode imajo vsled tega... Najgrše je ravno to, da napadajo prvaki v prvi vrsti tiste, kiso res kaj za slovensko ljudstvo žrtvovali.

Pri temu se razširja od propadlega prvaškega časopisja nesramna laž, da so bili v Ptuj slovenski kmetje tepeni. Kdo pa je bil tepen? En Brenčič iz Ragoznice, mož, ki se je pretepaval s policaji in je strgal enemu stražniku cesarsko medaljo iz prs. En Kureš, krčmar iz Podvinc, ki se danes že kesa svojih činov, za katere so bode imel pred sodnijo zagovarjati... Kmetje sami so imeli v Ptuj vedno pristojo pot in jo bodejo imeli tudi znanaprej. Niti las se ne skrivi poštemu kmetu! Ali ako pride na posestvo tuji hujskač in prične rogoviliti, potem vzame posestnik gajžlo in ga nažene. Tako se je zgodilo v Ptuj z kranjskimi hujskači! Ali ni bil kmetški zbor v ptujski „ka si“ vsakemu pristopen in prost? Medtem ko je hofrat Ploj spal, je župan Ornig potem tega shoda dosegel, da se bode koncem tega meseca razdelilo po oznanjenih cenah toliko in toliko mrve in slame med posuši prizadete kmete. Ptuj je mesto, ki je v gospodarskem oziru tesno vezano z deželo in zato so kmetje v Ptuj doma.

Že iz teh opazk bodejo čitatelji izpoznali, kako nezmiselna, brezvestna je po prvakih razširjena gonja. Vsak pošteni človek obsoja to hujskanje! Tako smo iz zanesljivega vira izvedeli, da je izdal knezoškof lavantinski dr. M. Napotnik okrožnico, v kateri zapoveduje duhovništvu oestro, da ne sme hujskati proti Nemcem. Tako kakor ljubljanski obsoja tudi mariborski škof izgrede in napade! Naznanili bodemo vsacega, kdor bi se tega škofovega povelja ne držal!

Pa še nekaj! Izvedeli smo, da hoče oblast zdaj odločno proti napadom, gonji in razširjenju bojkota nastopiti. Občinski predstoj-

niki so odgovorni za vsetakena pade. V vsako občino, kjer se bodejo taki napadi ponavljali, prišli bodejo orožniki in tudi vojaki ter bodejo tam na stroške občanarjev ostali. Opozarjamo pametne kmete nato; onemogočite take napade; primite smrkoline in hlapce za ušesa, ako hočejo na tuje kamenje metati; naženite hujskače, — kajti drugače dobite orožnike in vojake in plačati jih bodejte morali vi s svojimi krajarji, čeprav ste nedolžni!

Mir mora postati! Sovraštvo mora ponehati! Žalostno bi bilo, ko bi par zločincev onemogočilo sporazumno mirno življenje.

Proč s politiko in naj živi gospodarsko delo!

Politični pregled.

Kmetški zbor v Gradcu, ki se je vršil preteklo nedeljo, je bil izredno dobro obiskan. Prišlo je tudi nekaj klerikalnih poslancev, ki so pa take slišali, da se jih bodejo zapomnili. Shod je dokazal, da štajerski kmet ne potrebuje več tujih voditeljev, temveč da zna svoje zadeve sam urediti. Razven glavnega govornika, voditelja avstrijskih kmetov pl. Hohenbluma govoril je tudi naš posestnik Girmayer. Zbor je sprejel potem razne resolucije. V prvi resoluciji je izrazil Hohenblumu in njegovim tovarišem zaupanje, vsem nasprotnikom avstrijskega kmetijskega programa pa nezaupnico. Druga zanimiva resolucija se glasi: „Kmetški zbor protestira najodločneje proti vveljavljenju srbske trgovinske pogodbe. Ker so tudi vse kmetijske korporacije napram tej pogodbi nasprotno stališče zavzele, ker zamore ta pogodba našo živinorejo, od katere so zlasti srednji in manjši kmetje odvisni, popolnoma uničiti, opozarja se kmetške poslance, da naj porabijo vsa sredstva, da ne bode zbornica to nagodbo sprejela. Kmetški poslanci naj v tem slučaju tudi predloge glede davkov in rekrutov odklonijo. Vladi izreka zbor nezaupnico“. — Klerikalni poslanci so potem seveda (!) izjavili, da ne morejo vladi nasprotovati... Potem je sprejel zbor še eno resolucijo, ki obsega še druge kmetške zahteve in se glasi: „Državna zbornica naj vveljavi sledeče kmetške postavbe: 1. da se kmetstva posestva razdolžujejo; 2. da se odpravi zemljiški in hišno-razredni davek; izboljša naj se progresivni dohodninski davek ter primerni davek na dividende in tantijeme; 3. da se posestva ne smejo razkositi; 4. da poskrbi vlada, da bodejo cene mesa primerne onim živine; kmetom naj se pusti prosto klanje lastne živine; 5. da se avstrijskim državljanom prepove igranje na inozemskih (zlasti būdimpeskovski) žitni borzi; 6. da se odstrani kartelee, s katerimi odirajo posamezni milijonarji in akcijske družbe prebivalstvo; 7. da se ustavi preddela za uredničenje vodnih cest; 8. da se dovoli po naših železnica potrebne investicije, itd. — Kmetški zbor v Gradcu je bil imeniten pojav resne volje do dela, ki prešine vse one kmete, kateri se ne dajo narodnostno hujskati!

Štajerski davki. Iz statistik posnemamo sledeče zelo zanimive številke: zgornja Štajerska

Po kotih je visela palčevina, soba sama pa gotovo ni bila pobeljena več od dneva poroke, kar bi znašalo prilično kakih osem let. Prava razbojniška jama, vam rečem.

„Pojdi no, človek skoraj ne more vrjeti, da je to res!“ vsiklikne Tone, boljši posestnik iz vasi. „Morda pa ni bilo tako hudo.“

„Lahko mi vrjameš Tone“, odgovori Janez smehljaje se. „Kar se vam povedal, je gola resnica. Par korakov od peči je stala široka zakonska postelja. Med pečjo in posteljo je bilo smeti tako na debelo, da bi moral vsakdo skočiti čez, ako bi hotel priti k postelji. V vsakem kotu je bil kupček smeti. Da bi smeti nesla iz sobe ali vsaj pobrala, vrgla v peč in sežgala, ni ji prišlo niti na misel in tako je postala soba polagoma pravo smetišče. O pobrisnem prahu niti govor.“

„Kak mož pa je ta Lisjak, da je kaj takega trpel“, oglasi se Kukec; „meni, da bi moja kaj takega napravila, bi ji že pokazal.“

„Toda to ni še vse“, pripomni Janez. „Možje, ko bi videli, kako so izgledali otroci! Kakor cigani, črni umazani po obrazu, kuštravi, zrtargani, bledi in mršavi. Kar čudil sem se, da je bil vsaj Lisjak nekoliko spodobneje opravljen. Cilka sama pa je bila uzor nesnage in nemarnosti. Moj Bog kakšne robe in obraz, in kakšna še le obleka. Ko bi bila svinjska dekla, bi morala lepše izgledati. Lisjak, si mislim, prav nič te ne zavidam one sreče, radi katere so te ljudje nekdanj blagovali. Tako cunjarico bi lahko vsak čas dobil! Ker se je nagibalo

proti poldnevu, je Cilka vstala, šla v kuhinjo in pričela kuriti ogenj. Hotela si zapaliti pipo, stopim v kuhinjo k ognjišču po en zubelec. Ko je dobro zagorelo, vzela je Cilka, lonce, jih položila na ognjišče in začela pripravljati neko močnato jed. Pri tej priliki sem si ogledal njene lonce.

„Ti gotovo pripravljáš prešičem oblogo“, rečem potem, ko sem nekaj časa gledal. — „Kaj še“, mi odvrne „to je za nas!“

„Ali v takih posodi vendar ne moreš skuhati kaj poštenega za ljudi!“ Ona me debelo pogleda pa nič ne reče. Prav nič je ni bilo sram.

„Uboji Lisjak, nikakla čuda, če je prišlo premoženje na boben“, reče Kleščar. „Kako vendar naj bi kmetica kaj takega storila!“

„Da, da, resnica je“, pripomni Janez. „Sedaj vam pa moram povedati v kakem stanu su bili njeni lonci. V loncu, v katerem se je morda vedno pripravljalo močnata jedila, je bilo toliko starega testa ob stranicah, da skoro ni bilo več mogoče vanj seči.“

Onega lonca nisem mogel dalje gledati, ker drugače bi se mi bil želedec obrnil in skušati sem moral, da pridem odtod. Kakoršen je bil lonec, taka je bila ponva. Sicer tudi njeno lice ni bilo čisto, pa vendar nekoliko bolje, vsaj v toliko, da so bili ostanki jedi, katere druga gospodinja skrbno ostrže in izmije, prisušeni ob robu in na tako vlečni kakor v loncu. — „Saj je vendar ta posoda čista in to kuhalnico ima že tako dolgo“, mi odgovori Cilka. „Odkar sva poročena je ta

še vedno prva in ista! — „Vrjameš“, pravim na to, „saj je krog in krog dobro zavarovana, les gotovo ne trpi.“ — Žlicami pa ni bilo drugače. Zajemalni del je izgledal še precej, ker so ga usta pri deli čistila, tako držala! Tega ni mogoče opisati! Kratko rečeno, med vso kuhinjsko opravo ni bilo enega predmeta, ki bi se bil lahko ponašal s čistočo.

„To je morala biti res umazana gospodinja“, poseže Kleščar vmes. „Če je bilo tako gospodinjstvo, potem ni čuda, da je šla hiša v nič. Star pregovor pravi: „Kakoršno orodje, takšen mojster!“

„Prav imaš“, pravi Janez. „Pa pustite, da Vam dalje povem. Kosilo, na katero so me povabili, se mi je gnusilo. In še pravočasno šine Lisjaku druga dobra misel v glavo. „Imam v hlevu bolno kravo, reče, in ne vem kaj ji je. Bodi tako prijazen in pridi pogledat. Saj si tudi na pol živinozdravnik in gotovo veš za kakšno sredstvo!“ — „Dobro“, sem odgovoril, „pojdiva toraj v hlev!“ In je šel naprej in jaz za njim, zadovoljen, da sem se izmuznil iz sobe. Tja notri se ne vrne več, si mislim sam pri sebi. Ali ta hlev! Tu še le sem prišel iz dežja pod kap. Ko je odprl Lisjak vrata, vdaril mi je v obraz sopar, ki bi me bil vrgel kmalo vznak. Okna, odduški, vrata vse je bilo, zabito in trdno zamašeno. Prav nič zraku ni moglo prihajati v hlev. In kako je izgledalo tu notri! Mršavi, kravki, ki sta bili v hlevu, sta se valjali v gnoju, tako da me je popadala jeza. Zadnji konec je stal pol metra višje, nego prednji. Skoki so bili z blatom tako obloženi, da bi jih moral poprej ote-